

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 237

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 aprilie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 90 din 28 ianuarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.....	2–5
Decizia nr. 165 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.....	6–7
Decizia nr. 188 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.....	7–11
★	
Opinie separată	11–12
Decizia nr. 230 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	12–13
Decizia nr. 251 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 128 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 90

din 28 ianuarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 1.826/113/2008 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 5.439D—5.449D/2009, nr. 5.488D/2009, nr. 5.558D—5.559D/2009, nr. 5.563—5.566D/2009, nr. 5.669D/2009, nr. 5.676D/2009, nr. 5.685D—5.700D/2009, nr. 5.787D—5.788D/2009, nr. 5.792D—5.794D/2009, nr. 5.850D/2009, nr. 5.863D—5.871D/2009, nr. 5.872D—5.903D/2009, nr. 5.823D/2009, nr. 5.913D—5.950D/2009, nr. 5.991D—6.105D/2009, 6.115D—6.116D/2009, nr. 6.290D—6.401D/2009 și nr. 6.719D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 5.439D—5.449D/2009, nr. 5.488D/2009, nr. 5.558D—5.559D/2009, nr. 5.563—5.566D/2009, nr. 5.669D/2009, nr. 5.676D/2009, nr. 5.685D—5.700D/2009, nr. 5.787D—5.788D/2009, nr. 5.792D—5.794D/2009, nr. 5.850D/2009, nr. 5.863D—5.871D/2009, nr. 5.872D—5.903D/2009, nr. 5.823D/2009, nr. 5.913D—5.950D/2009, nr. 5.991D—6.105D/2009, 6.115D—6.116D/2009, nr. 6.290D—6.401D/2009 și nr. 6.719D/2009 la Dosarul nr. 5.438D/2009, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 5.439D—5.449D/2009, nr. 5.488D/2009, nr. 5.558D—5.559D/2009, nr. 5.563—5.566D/2009, nr. 5.669D/2009, nr. 5.676D/2009, nr. 5.685D—5.700D/2009, nr. 5.787D—5.788D/2009, nr. 5.792D—5.794D/2009, nr. 5.850D/2009, nr. 5.863D—5.871D/2009, nr. 5.872D—5.903D/2009, nr. 5.823D/2009, nr. 5.913D—5.950D/2009, nr. 5.991D—6.105D/2009, 6.115D—6.116D/2009, nr. 6.290D—6.401D/2009 și nr. 6.719D/2009 la Dosarul nr. 5.438D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Prin încheierile din 7 mai, 9 iunie, 18 iunie și 3 iulie 2009, pronunțate în dosarele nr. 799/113/2009, nr. 3.247/113/2008, nr. 3.244/113/2008, nr. 2.443/113/2008, nr. 2.582/113/2008, nr. 2.577/113/2008, nr. 2.446/113/2008, nr. 2.808/113/2008, nr. 3.230/113/2008, nr. 1.289/113/2009, nr. 798/113/2009, nr. 851/113/2009, nr. 2.559/113/2008, nr. 2.442/113/2008, nr. 2.575/113/2008, nr. 797/113/2009, nr. 215/113/2009, nr. 3.084/113/2008, nr. 2.008/113/2008, nr. 2.448/113/2008, nr. 2.576/113/2008, nr. 2.598/113/2008, nr. 2.449/113/2008, nr. 2.447/113/2008, nr. 2.793/113/2008, nr. 27/113/2009, nr. 2.794/113/2008, nr. 2571/113/2008, nr. 2.573/113/2008, nr. 2.796/113/2008, nr. 3.029/113/2008, nr. 2.347/113/2008, nr. 3.229/113/2008, nr. 2.445/113/2008, nr. 3.299/113/2008, nr. 3.225/113/2008, nr. 3.390/113/2008, nr. 2.812/113/2008, nr. 795/113/2009, nr. 162/113/2009, nr. 232/113/2009, nr. 2.597/113/2008, nr. 2.583/113/2008, nr. 2.792/113/2008, nr. 2.450/113/2008, nr. 2.444/113/2008, nr. 2.787/113/2008, nr. 3.235/113/2008, nr. 2.464/113/2008, nr. 2.536/113/2008, nr. 1.430/113/2009, nr. 1.531/113/2009, nr. 1.401/113/2009, nr. 1.865/113/2009, nr. 1.674/113/2009, nr. 1.675/113/2009, nr. 1.676/113/2009, nr. 2.350/113/2008 și nr. 1.955/113/2009, Tribunalul Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

Prin încheierile din 13 aprilie, 5, 13, 18, 25 mai, 2, 4, 15, 22 și 29 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.826/113/2008, nr. 1.903/113/2008, nr. 2.366/113/2008, nr. 2.365/113/2008, nr. 208/113/2008, nr. 2.341/113/2007, nr. 2.847/91/2008, nr. 657/91/2009, nr. 2.340/113/2008, nr. 2.133/113/2008, nr. 4.041/91/2008, nr. 7.094/121/2008, nr. 1.207/113/2008, nr. 4.230/91/2008, nr. 2.378/113/2008, nr. 4.231/91/2008, nr. 8.160/121/2008, nr. 4.512/121/2008, nr. 2.334/113/2008, nr. 2.377/113/2008 și nr. 7.096/121/2008, **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 2 și 15 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 6.776/97/2008, nr. 6.775/97/2008, nr. 6.507/97/2008, nr. 6.475/97/2008 și 6.435/97/2008, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierea din 24 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.902/107/2008, **Tribunalul Alba — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin Încheierea din 12 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.854/100/2009, **Tribunalul Maramureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 10, 22 aprilie, 6, 13, 20, 27 mai, 3 și 10 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.801/110/2009, nr. 7.296/110/2008, nr. 6.738/110/2008, nr. 1.413/110/2009, nr. 1.799/110/2009, nr. 7.297/110/2008, nr. 6.716/110/2008, nr. 171/110/2009, nr. 1.805/110/2009, nr. 1.451/110/2009, nr. 1.031/110/2009, nr. 975/110/2009, nr. 2.328/110/2009, nr. 2.128/110/2009, nr. 6.530/110/2008, nr. 973/110/2009, nr. 60/110/2009, nr. 61/110/2009, nr. 1.456/110/2009, nr. 1.041/110/2009, nr. 1.286/110/2009, nr. 7.147/110/2008, nr. 6.938/110/2008, nr. 7.520/110/2008, nr. 507/110/2009, nr. 7.149/110/2008, nr. 7.153/110/2008, nr. 6.916/110/2008, nr. 7.395/110/2008, nr. 7.501/110/2008, nr. 6.695/110/2008, nr. 6.551/110/2008, nr. 6.869/110/2008, nr. 6.920/110/2008, nr. 6.915/110/2008, nr. 7.519/110/2008 și nr. 6.712/110/2008, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 18 și 22 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.266/122/2009, nr. 1.260/122/2009, nr. 1.259/122/2009, nr. 1.256/112/2009, nr. 820/112/2009, nr. 1.268/112/2009, nr. 1.267/112/2009, nr. 1.270/112/2009, nr. 1.297/112/2009, nr. 1.294/112/2009, nr. 1.275/112/2009, nr. 1.272/112/2009, nr. 1.361/112/2009, nr. 1.352/112/2009, nr. 1.304/112/2009, nr. 1.298/112/2009, nr. 1.293/112/2009, nr. 1.300/112/2009, nr. 1.299/112/2009, nr. 1.305/112/2009, nr. 1.322/112/2009, nr. 1.323/112/2009, nr. 1.273/112/2009, nr. 1.274/112/2009, nr. 1.295/112/2009, nr. 1.302/112/2009, nr. 1.249/112/2009, nr. 1.252/112/2009, nr. 1.333/112/2009, nr. 1.241/112/2009, nr. 1.236/112/2009, nr. 1.235/112/2009, nr. 1.234/112/2009, nr. 1.262/112/2009, nr. 1.243/112/2009, nr. 1.237/112/2009, nr. 1.358/112/2009, nr. 1.355/112/2009, nr. 1.354/112/2009, nr. 1.253/112/2009, nr. 1.289/112/2009, nr. 1.264/112/2009, nr. 1.257/112/2009, nr. 1.348/112/2009, nr. 1.265/112/2009, nr. 1.263/112/2009, nr. 1.320/112/2009, nr. 1.248/112/2009, nr. 1.247/112/2009, nr. 1.292/112/2009, nr. 1.291/112/2009, nr. 1.349/112/2009, nr. 1.345/112/2009, nr. 1.343/112/2009, nr. 1.290/112/2009, nr. 1.342/112/2009, nr. 1.296/112/2009, nr. 1.321/112/2009, nr. 1.326/112/2009, nr. 1.330/112/2009, nr. 1.232/112/2009, nr. 1.360/112/2009, nr. 1.255/112/2009, nr. 1.359/112/2009, nr. 1.334/112/2009, nr. 1.363/112/2009, nr. 1.362/112/2009, nr. 1.258/112/2009, nr. 1.331/112/2009, nr. 1.332/112/2009, nr. 1.269/112/2009, nr. 1.276/112/2009, nr. 1.288/112/2009, nr. 1.303/112/2009, nr. 1.335/112/2009, nr. 1.336/112/2009, nr. 1.338/112/2009, nr. 1.239/112/2009, nr. 1.238/112/2009, nr. 1.240/112/2009, nr. 1.242/112/2009, nr. 1.233/112/2009, nr. 1.231/112/2009, nr. 1.230/112/2009, nr. 1.364/112/2009, nr. 1.261/112/2009, nr. 1.244/112/2009, nr. 1.251/112/2009, nr. 1.250/112/2009, nr. 1.246/112/2009, nr. 1.245/112/2009, nr. 1.337/112/2009, nr. 1.301/112/2009, nr. 1.365/112/2009, nr. 1.357/112/2009, nr. 1.356/112/2009, nr. 1.271/112/2009, nr. 1.254/112/2009, nr. 1.339/112/2009, nr. 1.340/112/2009, nr. 1.341/112/2009, nr. 1.344/112/2009, nr. 1.346/112/2009, nr. 1.347/112/2009, nr. 1.351/112/2009, nr. 1.350/112/2009, nr. 1.353/112/2009, nr. 1.329/112/2009, nr. 1.328/112/2009, nr. 1.327/112/2009, nr. 1.325/112/2009 și nr. 1.324/112/2009, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 6, 11, 13, 22, 27 mai, 5, 10 și 24 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 3.837/87/2008, nr. 572/87/2008, nr. 4.127/87/2007, nr. 109/87/2009, nr. 1.488/87/2009, nr. 95/87/2009, nr. 68/87/2009, nr. 103/87/2009, nr. 12/87/2009, nr. 102/87/2009, nr. 1.965.1/87/2007, nr. 28/87/2009, nr. 364/87/2009, nr. 1.610/87/2009, nr. 96/87/2009, nr. 300/87/2009,

nr. 3.494/87/2007, nr. 4.515/87/2007, nr. 4.053/87/2008, nr. 4.489/87/2007, nr. 849/87/2008, nr. 3.616/87/2007, nr. 3.833/87/2008, nr. 3.645/87/2007, nr. 4.426/87/2008, nr. 4.436/87/2008, nr. 4.858/87/2008, nr. 4.443/87/2008, nr. 504/87/2008, nr. 166/87/2008, nr. 3.481/87/2007, nr. 2.135/87/2009, nr. 2.131/87/2009, nr. 3.133/87/2007, nr. 4.950/87/2008, nr. 2.874/87/2007, nr. 212/87/2008, nr. 2.217/87/2009, nr. 124/87/2008, nr. 4.414/87/2008, nr. 2.004/87/2009, nr. 289/87/2007, nr. 1.756/87/2009, nr. 1.754/87/2009, nr. 1.713/87/2007, nr. 4.835/87/2008, nr. 4.929/87/2008, nr. 2.182/87/2009, nr. 4.379/87/2007, nr. 4.910/87/2008, nr. 1.668/87/2009, nr. 1.677/87/2009, nr. 1.663/87/2009, nr. 126/87/2009, nr. 3.940/87/2008, nr. 315/87/2009, nr. 1.759/87/2009, nr. 288/87/2009, nr. 1.686/87/2009, nr. 1.752/87/2009, nr. 1.753/87/2009, nr. 309/87/2009, nr. 4.488/87/2008, nr. 4.793/87/2007, nr. 1.755/87/2009, nr. 4.989/87/2008, nr. 4.359/87/2008, nr. 1.339/87/2009, nr. 575/87/2008, nr. 1.536/87/2009, nr. 143/87/2008, nr. 4.231/87/2007, nr. 4.451/87/2007, nr. 1.561/87/2009, nr. 4.939/87/2008, nr. 1.310/87/2009, nr. 4.051/87/2007, nr. 4.932/87/2008, nr. 1.024/87/2009, nr. 4.364/87/2007, nr. 1.581/87/2009, nr. 4.992/87/2008, nr. 201/87/2008, nr. 4.891/87/2008, nr. 3.093/87/2007, nr. 3.964/87/2007, nr. 513/87/2008, nr. 4.965/87/2008, nr. 87/87/2009, nr. 60/87/2009, nr. 225/87/2009, nr. 326/87/2009, nr. 124/87/2009, nr. 721/87/2009, nr. 117/87/2008, nr. 4.913/87/2008, nr. 512/87/2009, nr. 99/87/2009, nr. 3.393/87/2008, nr. 4.999/87/2008, nr. 510/87/2009, nr. 307/87/2009, nr. 106/87/2009, nr. 145/87/2009, nr. 234/87/2009, nr. 1.609/87/2009, nr. 4.914/87/2008, nr. 113/87/2009, nr. 117/87/2009, nr. 367/87/2009, nr. 62/87/2009, nr. 122/87/2009, nr. 1.450/87/2009, nr. 508/87/2009, nr. 173/87/2008 și nr. 1.665/87/2009, **Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) teza finală din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni în pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, care prevede că orice dispoziție contrară acestui act normativ se abrogă, este contrară dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5), art. 73 alin. (3) lit. p) și art. 79 alin. (1) din Constituție, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, consideră că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorii fac referire la normele procedurale aplicabile în spețele lor, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente sprijină concluzia pe care autorul excepției o consideră esențială pentru motivarea sa, anume că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii

încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Acest principiu presupune că legiuitorul are obligația de a asigura adoptarea unor dispoziții legale eficiente care să fie coerente (*Cauza Unedic contra Franței — 2008*), să evite paralelismul legislativ (*Cauza Katz contra României — 2009*), să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și să aibă o aplicabilitate practică uniformă, pentru a se evita o jurisprudență neuniformă (*Cauza Santo Pinto contra Portugaliei — 2008*). În plus față de acestea, autorul excepției amintește că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație careia trebuie să i se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarii normei.

Instanțele de judecată și-au exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 —

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în dosarele nr. 799/113/2009, nr. 3.247/113/2008, nr. 3.244/113/2008, nr. 2.443/113/2008, nr. 2.582/113/2008, nr. 2.577/113/2008, nr. 2.446/113/2008, nr. 2.808/113/2008, nr. 3.230/113/2008, nr. 1.289/113/2009, nr. 798/113/2009, nr. 851/113/2009, nr. 2.559/113/2008, nr. 2.442/113/2008, nr. 2.575/113/2008, nr. 797/113/2009, nr. 215/113/2009, nr. 3.084/113/2008, nr. 2.008/113/2008, nr. 2.448/113/2008, nr. 2.576/113/2008, nr. 2.598/113/2008, nr. 2.449/113/2008, nr. 2.447/113/2008, nr. 2.793/113/2008, nr. 27/113/2009, nr. 2.794/113/2008, nr. 2.571/113/2008, nr. 2.573/113/2008, nr. 2.796/113/2008, nr. 3.029/113/2008, nr. 2.347/113/2008, nr. 3.229/113/2008, nr. 2.445/113/2008, nr. 3.299/113/2008, nr. 3.225/113/2008, nr. 3.390/113/2008, nr. 2.812/113/2008, nr. 795/113/2009, nr. 162/113/2009, nr. 232/113/2009, nr. 2.597/113/2008, nr. 2.583/113/2008,

Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, potrivit căroră:

„(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...]* — orice alte dispoziții contrare.”

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială și în art. 79 alin. (1) referitor la Consiliul Legislativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate prin Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, respingând excepția de neconstituționalitate. Cu acel prilej, Curtea a constatat că întreaga motivare a acesteia se referea la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Se arată, în acest sens, că există o practică neunitară la nivelul instanțelor de judecată în privința constatării abrogării implicite a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, având drept consecință pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept. De asemenea, se susținea nerespectarea normelor de tehnică legislativă cu prilejul adoptării Codului muncii.

Or, toate aspectele invocate, ce țin de modul de aplicare a legii și de stabilirea unei interpretări unitare a actelor normative, nu intră în competența instanței de contencios constituțional, așa cum este reglementată aceasta de Legea fundamentală și de Legea nr. 47/1992, ci în cea a instanțelor de judecată, respectiv a Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum prevăd dispozițiile art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție, care statuează că: „(1) *Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. [...]*

(3) *Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.*”

De asemenea, Curtea a reținut că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atâta timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

nr. 2.792/113/2008, nr. 2.450/113/2008, nr. 2.444/113/2008, nr. 2.787/113/2008, nr. 3.235/113/2008, nr. 2.464/113/2008, nr. 2.536/113/2008, nr. 1.430/113/2009, nr. 1.531/113/2009, nr. 1.401/113/2009, nr. 1.865/113/2009, nr. 1.674/113/2009, nr. 1.675/113/2009, nr. 1.676/113/2009, nr. 2.350/113/2008 și nr. 1.955/113/2009 ale Tribunalului Brăila — Secția civilă, în dosarele nr. 1.826/113/2008, nr. 1.903/113/2008, nr. 2.366/113/2008, nr. 2.365/113/2008, nr. 208/113/2008, nr. 2.341/113/2007, nr. 2.847/91/2008, nr. 657/91/2009, nr. 2.340/113/2008, nr. 2.133/113/2008, nr. 4.041/91/2008, nr. 7.094/121/2008, nr. 1.207/113/2008, nr. 4.230/91/2008, nr. 2.378/113/2008, nr. 4.231/91/2008, nr. 8.160/121/2008, nr. 4.512/121/2008, nr. 2.334/113/2008, nr. 2.377/113/2008, nr. 7.096/121/2008 ale Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 6.776/97/2008, nr. 6.775/97/2008, nr. 6.507/97/2008, nr. 6.475/97/2008 și 6.435/97/2008 ale Tribunalului Mureș — Secția civilă, în Dosarul nr. 7.902/107/2008 al Tribunalului Alba — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.854/100/2009 al Tribunalului Maramureș — Secția civilă, în dosarele nr. 1.640/110/2009, nr. 1.801/110/2009, nr. 7.296/110/2008, nr. 6.738/110/2008, nr. 1.413/110/2009, nr. 1.799/110/2009, nr. 7.297/110/2008, nr. 6.716/110/2008, nr. 171/110/2009, nr. 1.805/110/2009, nr. 1.451/110/2009, nr. 1.031/110/2009, nr. 975/110/2009, nr. 2.328/110/2009, nr. 2.128/110/2009, nr. 6.530/110/2008, nr. 973/110/2009, nr. 60/110/2009, nr. 61/110/2009, nr. 1.456/110/2009, nr. 1.041/110/2009, nr. 1.286/110/2009, nr. 7.147/110/2008, nr. 6.938/110/2008, nr. 7.520/110/2008, nr. 507/110/2009, nr. 7.149/110/2008, nr. 7.153/110/2008, nr. 6.916/110/2008, nr. 7.395/110/2008, nr. 7.501/110/2008, nr. 6.695/110/2008, nr. 6.551/110/2008, nr. 6.869/110/2008, nr. 6.920/110/2008, nr. 6.915/110/2008, nr. 7.519/110/2008 și nr. 6.712/110/2008 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă, în dosarele nr. 1.266/122/2009, nr. 1.260/122/2009, nr. 1.259/122/2009, nr. 1.256/112/2009, nr. 820/112/2009, nr. 1.268/112/2009, nr. 1.267/112/2009, nr. 1.270/112/2009, nr. 1.297/112/2009, nr. 1.294/112/2009, nr. 1.275/112/2009, nr. 1.272/112/2009, nr. 1.361/112/2009, nr. 1.352/112/2009, nr. 1.304/112/2009, nr. 1.298/112/2009, nr. 1.293/112/2009, nr. 1.300/112/2009, nr. 1.299/112/2009, nr. 1.305/112/2009, nr. 1.322/112/2009, nr. 1.323/112/2009, nr. 1.273/112/2009, nr. 1.274/112/2009, nr. 1.295/112/2009, nr. 1.302/112/2009, nr. 1.249/112/2009, nr. 1.252/112/2009, nr. 1.333/112/2009, nr. 1.241/112/2009, nr. 1.236/112/2009, nr. 1.235/112/2009, nr. 1.234/112/2009, nr. 1.262/112/2009, nr. 1.243/112/2009, nr. 1.237/112/2009, nr. 1.358/112/2009, nr. 1.355/112/2009, nr. 1.354/112/2009, nr. 1.253/112/2009, nr. 1.289/112/2009, nr. 1.264/112/2009, nr. 1.257/112/2009, nr. 1.348/112/2009, nr. 1.265/112/2009, nr. 1.263/112/2009, nr. 1.320/112/2009, nr. 1.248/112/2009, nr. 1.247/112/2009, nr. 1.292/112/2009, nr. 1.291/112/2009, nr. 1.349/112/2009, nr. 1.345/112/2009, nr. 1.343/112/2009, nr. 1.290/112/2009, nr. 1.342/112/2009, nr. 1.296/112/2009, nr. 1.321/112/2009, nr. 1.326/112/2009, nr. 1.330/112/2009, nr. 1.232/112/2009, nr. 1.360/112/2009, nr. 1.255/112/2009, nr. 1.359/112/2009, nr. 1.334/112/2009, nr. 1.363/112/2009, nr. 1.362/112/2009, nr. 1.258/112/2009, nr. 1.331/112/2009, nr. 1.332/112/2009, nr. 1.269/112/2009, nr. 1.276/112/2009, nr. 1.288/112/2009, nr. 1.303/112/2009, nr. 1.335/112/2009, nr. 1.336/112/2009, nr. 1.338/112/2009, nr. 1.239/112/2009, nr. 1.238/112/2009, nr. 1.240/112/2009, nr. 1.242/112/2009, nr. 1.233/112/2009, nr. 1.231/112/2009, nr. 1.230/112/2009, nr. 1.364/112/2009, nr. 1.261/112/2009, nr. 1.244/112/2009, nr. 1.251/112/2009, nr. 1.250/112/2009, nr. 1.246/112/2009, nr. 1.245/112/2009, nr. 1.337/112/2009, nr. 1.301/112/2009, nr. 1.365/112/2009, nr. 1.357/112/2009, nr. 1.356/112/2009, nr. 1.271/112/2009, nr. 1.254/112/2009, nr. 1.339/112/2009, nr. 1.340/112/2009, nr. 1.341/112/2009, nr. 1.344/112/2009, nr. 1.346/112/2009, nr. 1.347/112/2009, nr. 1.351/112/2009, nr. 1.350/112/2009, nr. 1.353/112/2009, nr. 1.329/112/2009, nr. 1.328/112/2009, nr. 1.327/112/2009, nr. 1.325/112/2009 și nr. 1.324/112/2009 ale Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția civilă, în dosarele nr. 3.837/87/2008, nr. 572/87/2008, nr. 4.127/87/2007, nr. 109/87/2009, nr. 1.488/87/2009, nr. 95/87/2009, nr. 68/87/2009, nr. 103/87/2009, nr. 12/87/2009, nr. 102/87/2009, nr. 1.965.1/87/2007, nr. 28/87/2009, nr. 364/87/2009, nr. 1.610/87/2009, nr. 96/87/2009, nr. 300/87/2009, nr. 3.494/87/2007, nr. 4.515/87/2007, nr. 4.053/87/2008, nr. 4.489/87/2007, nr. 849/87/2008, nr. 3.616/87/2007, nr. 3.833/87/2008, nr. 3.645/87/2007, nr. 4.426/87/2008, nr. 4.436/87/2008, nr. 4.858/87/2008, nr. 4.443/87/2008, nr. 504/87/2008, nr. 166/87/2008, nr. 3.481/87/2007, nr. 2.135/87/2009, nr. 2.131/87/2009, nr. 3.133/87/2007, nr. 4.950/87/2008, nr. 2.874/87/2007, nr. 212/87/2008, nr. 2.217/87/2009, nr. 124/87/2008, nr. 4.414/87/2008, nr. 2.004/87/2009, nr. 289/87/2007, nr. 1.756/87/2009, nr. 1.754/87/2009, nr. 1.713/87/2007, nr. 4.835/87/2008, nr. 4.929/87/2008, nr. 2.182/87/2009, nr. 4.379/87/2007, nr. 4.910/87/2008, nr. 1.668/87/2009, nr. 1.677/87/2009, nr. 1.663/87/2009, nr. 126/87/2009, nr. 3.940/87/2008, nr. 315/87/2009, nr. 1.759/87/2009, nr. 288/87/2009, nr. 1.686/87/2009, nr. 1.752/87/2009, nr. 1.753/87/2009, nr. 309/87/2009, nr. 4.488/87/2008, nr. 4.793/87/2007, nr. 1.755/87/2009, nr. 4.989/87/2008, nr. 4.359/87/2008, nr. 1.339/87/2009, nr. 575/87/2008, nr. 1.536/87/2009, nr. 143/87/2008, nr. 4.231/87/2007, nr. 4.451/87/2007, nr. 1.561/87/2009, nr. 4.939/87/2008, nr. 1.310/87/2009, nr. 4.051/87/2007, nr. 4.932/87/2008, nr. 1.024/87/2009, nr. 4.364/87/2007, nr. 1.581/87/2009, nr. 4.992/87/2008, nr. 201/87/2008, nr. 4.891/87/2008, nr. 3.093/87/2007, nr. 3.964/87/2007, nr. 513/87/2008, nr. 4.965/87/2008, nr. 87/87/2009, nr. 60/87/2009, nr. 225/87/2009, nr. 326/87/2009, nr. 124/87/2009, nr. 721/87/2009, nr. 117/87/2008, nr. 4.913/87/2008, nr. 512/87/2009, nr. 99/87/2009, nr. 3.393/87/2008, nr. 4.999/87/2008, nr. 510/87/2009, nr. 307/87/2009, nr. 106/87/2009, nr. 145/87/2009, nr. 234/87/2009, nr. 1.609/87/2009, nr. 4.914/87/2008, nr. 113/87/2009, nr. 117/87/2009, nr. 367/87/2009, nr. 62/87/2009, nr. 122/87/2009, nr. 1.450/87/2009, nr. 508/87/2009, nr. 173/87/2008 și nr. 1.665/87/2009 ale Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 ianuarie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 165

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (2)
din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Liliana Dorina Brad în Dosarul nr. 6.100/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.100/1/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**, excepție ridicată de Liliana Dorina Brad în cadrul soluționării unui recurs declarat împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii — Secția pentru judecători prin care s-a admis acțiunea disciplinară formulată împotriva sa și s-a dispus aplicarea sancțiunii mutării disciplinare pe o perioadă de 3 luni.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă accesul liber la justiție, deoarece procedura pe care o instituie nu prevede căi de atac împotriva hotărârii judecătorești prin care se soluționează contestația unui magistrat împotriva sancțiunii ce i se aplică de către Consiliul Superior al Magistraturii în calitate de instanță disciplinară. Astfel, hotărârea atacată reprezintă un simplu act administrativ (întrucât Consiliul Superior al Magistraturii este un organ administrativ), iar nu o hotărâre judecătorească susceptibilă de a fi atacată cu recurs. Așa fiind, ar trebui să existe o procedură specifică dublului grad de jurisdicție, potrivit dreptului comun în materia contenciosului administrativ.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători și-a exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu următorul cuprins: *„Împotriva hotărârilor prevăzute la alin. (1) se poate exercita recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Competența soluționării recursului aparține Completului de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Din Completul de 9 judecători nu pot face parte membrii cu drept de vot ai Consiliului Superior al Magistraturii și judecătorul sancționat disciplinar.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 126 alin. (6) privind controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, art. 129 privind căile de atac și art. 134 alin. (3) privind hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii emise în materie disciplinară, precum și în art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Potrivit dispozițiilor de lege criticate, hotărârile secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară se pot ataca cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare la Completul de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Aceste dispoziții de lege reprezintă o reiterare a prevederilor constituționale ale art. 134 alin. (3), potrivit cărora hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție. Totodată, potrivit dispozițiilor alin. (2) al aceleiași norme constituționale, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor. Prin urmare, legea sa organică — Legea nr. 317/2004 — stabilește procedura de soluționare a acțiunii disciplinare în secțiunea a 4-a *„Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților”* din cap. IV *„Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii”*, în conformitate cu dispozițiile constituționale menționate.

Așadar, avându-se în vedere că dispozițiile de lege criticate prevăd o cale de atac împotriva hotărârilor secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară, nu se poate susține că acestea încalcă accesul liber la justiție, consacrat prin art. 21 din Constituție. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, accesul la

justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție.

În ceea ce privește dispozițiile art. 126 alin. (6) din Constituție referitoare la controlul judecătoresc al actelor administrative ale

autorităților publice, Curtea constată că nu ne aflăm în situațiile prevăzute de ipoteza acestei norme constituționale, deoarece, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 433 din 21 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.267 din 29 decembrie 2004, hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii emise în materie disciplinară au caracter jurisdicțional, spre deosebire de celelalte hotărâri ale aceluiași Consiliu, care, prin natura lor, sunt acte juridice cu caracter administrativ, supuse controlului judecătoresc.

Având în vedere toate aceste argumente, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale și din actele internaționale invocate de către autorul excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Liliana Dorina Brad în Dosarul nr. 6.100/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 188

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Ana-Maria Borcean, Alina Căruntu, din oficiu de Judecătoria Sectorului 4 București, Judecătoria Râmnicu Vâlcea și Tribunalul Dolj — Secția civilă în dosarele nr. 6.262/318/2009, nr. 6.265/318/2009, nr. 7.519/4/2009, nr. 4.496/288/2009 și nr. 746/215/2009 ale Judecătoriei Târgu Jiu, Judecătoriei Sectorului 4 București, Judecătoriei Râmnicu Vâlcea și Tribunalului Dolj — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 12 ianuarie 2010, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 26 ianuarie 2010. La termenul din 26 ianuarie 2010, Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 9 februarie 2010. La acest din urmă termen, precum și la cel din 26 februarie 2010, Curtea, constatând imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, a amânat pronunțarea pentru termenul din 2 martie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 23 iunie 2009, 1 iulie 2009, 8 iulie 2009, 9 iulie 2009, pronunțate în dosarele nr. 6.262/318/2009, nr. 6.265/318/2009, nr. 7.519/4/2009, nr. 4.496/288/2009 și nr. 746/215/2009, **Judecătoria Târgu Jiu, Judecătoria Sectorului 4 București, Judecătoria Râmnicu Vâlcea și Tribunalul Dolj — Secția civilă au sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Ana-Maria Borcean, Alina Cărunțu, din oficiu de Judecătoria Sectorului 4 București, Judecătoria Râmnicu Vâlcea și Tribunalul Dolj — Secția civilă în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Ana-Maria Borcean și Alina Cărunțu arată că suspendarea executării hotărârilor judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar și eşalonarea plății acestora până în 2012 încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), ale art. 21 alin. (1)—(3), ale art. 41 alin. (2) și ale art. 47 alin. (1).

Judecătoria Sectorului 4 București, ridicând din oficiu excepția de neconstituționalitate, apreciază că ordonanța de urgență criticată încalcă art. 115 alin. (4) din Constituție, ținând cont de faptul că instanța constituțională a constatat încălcarea aceluiași text constituțional atunci când prin Decizia nr. 784 din 12 mai 2009 a declarat ca fiind neconstituționale dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008, prin care, de asemenea, se prevedeau eşalonări cu privire la executarea unor categorii de hotărâri judecătorești. În fine, consideră că sunt încălcate și prevederile art. 1 alin. (4), art. 126 alin. (1) din Constituție, precum și cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenție.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea și Tribunalul Dolj — Secția civilă, ridicând din oficiu excepția de neconstituționalitate, pe lângă aspectele relevate de Judecătoria Sectorului 4 București, invocă în susținerea excepției și hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate în unele cauze, precum *Shmalko împotriva Ucrainei, 2004, Stran și Srtatis Andreadis împotriva Greciei, 1994, Metaxas împotriva Greciei, 2004, Sandor împotriva României, 2005*, toate vizând încălcarea dreptului la un proces echitabil prin neexecutarea sau întârzierea executării unor hotărâri judecătorești.

Judecătoria Târgu Jiu, exprimându-și opinia în dosarele nr. 5.134D/2009 și nr. 5.331D/2009, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului, în Dosarul nr. 5.134D/2009, apreciază că prevederile legale criticate sunt neconstituționale. În celelalte dosare, acesta nu a comunicat punctul său de vedere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca

obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009, având următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2009, se va realiza după o procedură de executare care începe astfel:

a) în anul 2010 se plătește 34% din valoarea titlului executoriu;

b) în anul 2011 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu;

c) în anul 2012 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu.

(2) În cursul termenului prevăzut la alin. (1) orice cerere de executare silită se suspendă de drept.

(3) Sumele prevăzute la alin. (1), plătite în temeiul prezentei ordonanțe de urgență, se actualizează cu indicii prețurilor de consum comunicat de Institutul Național de Statistică.

(4) În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, prin sectorul bugetar se înțelege autoritățile și instituțiile publice a căror finanțare se asigură astfel:

a) integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

b) din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

c) integral din venituri proprii.

Art. 2. — Prin ordin al ordonatorilor principali de credite va fi stabilită procedura de efectuare a plății titlurilor executorii, cu respectarea termenelor prevăzute la art. 1.

Art. 3. — Plățile restante la sumele aferente titlurilor executorii aflate sub incidența prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, aprobată cu modificări prin Legea nr. 76/2009, și a prevederilor Ordinului ministrului justiției, al ministrului economiei și finanțelor, al președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, al președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 1.859/C/2.484/26.650/131/3.774/C/2008 privind modalitatea de eşalonare a plății sumelor prevăzute în titlurile executorii emise până la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008 privind stabilirea de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției se execută cu respectarea prevederilor art. 1 și 2.”

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și la un proces echitabil, art. 41 alin. (2) privind munca și protecția socială a muncii, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate, art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai, art. 115 alin. (4) privind delegarea legislativă și art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești. Totodată, în susținerea excepției sunt invocate și o serie de prevederi ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum: art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil, art. 14 privind interzicerea discriminării, art. 17 privind interzicerea abuzului de drept și ale art. 18 privind limitarea folosirii restrângerii drepturilor. În fine, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 1 din Protocolul adițional la Convenție privind protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că autorii acesteia aduc atât o critică de neconstituționalitate extrinsecă, cât și una de neconstituționalitate intrinsecă prevederilor Ordonanței de

urgență a Guvernului nr. 71/2009. Având în vedere acest aspect, Curtea va analiza mai întâi critica de neconstituționalitate extrinsecă și, ulterior, cea intrinsecă.

I. Susținerea potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 încalcă prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție este neîntemeiată. Curtea, în jurisprudența sa, a statuat în mod constant că situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, aspect întărit și prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată” (Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005).

Curtea a mai arătat, prin Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, că pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție este necesară existența unei **stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public**. Cu privire la criteriul obiectiv necesar pentru aprecierea situației extraordinare, Curtea a reținut, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 255 din 11 mai 2005, că „invocarea elementului de oportunitate, prin definiție de natură subiectivă, căruia i se conferă o eficiență contributivă determinantă a urgenței, ceea ce, implicit, îl convertește în *situație extraordinară*, impune concluzia că aceasta nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate (...). Întrucât însă asemenea factori nu sunt cuantificabili, afirmarea existenței *situației extraordinare*, în temeiul lor sau prin convertirea lor într-o asemenea situație, conferă acesteia un caracter arbitrar, de natură să creeze dificultăți insurmontabile în legitimarea delegării legislative. S-ar ajunge, astfel, ca un criteriu de constituționalitate — *situația extraordinară* —, a cărui respectare este prin definiție supusă controlului Curții, să fie, practic, sustras unui atare control, ceea ce ar fi inadmisibil”. Totodată, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 421 din 9 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Curtea Constituțională a statuat că „urgența reglementării nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare”.

Mai mult, Curtea a statuat că nu se constituie într-o situație extraordinară cazurile „cu implicații financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești. Aceste aspecte țin de oportunitatea adoptării reglementării” (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009, și Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009).

Raportat la cauza de față, Curtea observă că Guvernul a motivat situația extraordinară ca fiind determinată de:

— dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar;

— influența substanțială asupra bugetului de stat pe anul 2009 pe care o are executarea, în condițiile dreptului comun, a titlurilor executorii;

— necesitatea menținerii echilibrelor bugetare și, în mod implicit, nerespectarea angajamentelor interne și internaționale asumate de Guvernul României, inclusiv în ceea ce privește nivelul deficitului bugetar.

Având în vedere jurisprudența sa cu privire la art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea urmează să analizeze fiecare dintre aceste motive invocate de Guvern pentru a stabili dacă implicațiile financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești, în situația dată, se circumscriu situației extraordinare sau unor elemente de oportunitate. O atare analiză este necesară pentru a stabili dacă un considerent de

principiu rezultat din jurisprudența Curții Constituționale, în speță fiind vorba de Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009 și Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, este aplicabil fără nicio circumstanțiere sau, din contră, în funcție de circumstanțele speței, să îi poată fi adăugat un corectiv și să poată fi considerat ca fiind o situație extraordinară.

Astfel, se observă că instanța de contencios constituțional, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, a reținut că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională. Aceasta este premisa de la care Curtea urmează să analizeze relevanța motivelor invocate de Guvern în adoptarea ordonanței de urgență criticate.

Primul motiv pentru justificarea situației extraordinare este cel ce vizează dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar. Un atare motiv privit *ut singuli* nu justifică existența unei situații extraordinare, de aceea Curtea va proceda la analiza și a următoarelor două motive invocate de Guvern, respectiv influența negativă pe care executarea titlurilor executorii le-ar avea asupra bugetului de stat și creșterea deficitului bugetar. Aceste ultime două motive sunt susținute de faptul că valoarea titlurilor executorii având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar este foarte mare din moment ce nu este vorba despre titluri executorii singulare sau care afectează un anume domeniu de activitate, ci despre o chestiune sistemică, la nivel statal. Nici aceste motive privite *ut singuli* nu justifică existența unei situații extraordinare, însă, privind toate cele trei motive în mod cumulativ și plecând de la premisa constatată de către Curte prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, Curtea Constituțională ajunge la concluzia că, în cauza de față, există un grad mare de abatere de la obișnuit, și anume de la condițiile concrete în care executarea titlurilor executorii se face cu respectarea Codului de procedură civilă, respectiv a Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, după caz, astfel încât consideră că există o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție. Prin urmare, Curtea constată că există o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă și independentă de voința Guvernului care pune în pericol un interes public, respectiv stabilitatea economică a statului român.

De asemenea, Curtea constată că ordonanța de urgență a fost adoptată în vederea atenuării efectelor unei stări de criză economică generalizată. O atare finalitate economică implica, în mod necesar și neechivoc, o reglementare juridică primară, rapidă, unitară și energică. În consecință, adoptarea măsurii criticate reclama, în mod indubitabil, urgență; or, reglementarea urgentă a situației rezultate în condițiile de criză economică nu putea fi făcută în mod rapid și rezonabil nici prin asumarea răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului asupra unui proiect de lege și nici prin adoptarea unui proiect de lege cu procedura de urgență. În aceste condiții, pentru conservarea stabilității economice a statului, singurul instrument rămas la îndemâna Guvernului a fost adoptarea unei ordonanțe de urgență.

Pentru aceste motive, Curtea constată că reglementarea criticată îndeplinește exigențele urgenței prevăzute în art. 115 alin. (4) din Constituție.

În consecință, Curtea constată că, în anumite situații extreme, precum în cea de față, implicațiile financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești se pot constitui într-o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, în măsura în care asemenea măsuri sunt motivate,

în mod fundamentat, de apărarea stabilității economice a statului român. O atare situație extraordinară, în mod evident, are un caracter temporar, regula în această materie fiind executarea hotărârilor judecătorești în conformitate cu dreptul comun în materie, respectiv Codul de procedură civilă sau Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, după caz, chiar dacă debitor este statul. Altfel, Guvernul nu poate uza de reglementarea, în viitor, în mod nelimitat, a unor proceduri derogatorii de la dreptul comun atunci când statul este debitor; este sarcina statului să găsească soluții pentru executarea conformă a hotărârilor judecătorești, potrivit dreptului comun. În caz contrar, nu ar mai exista o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, ci, mai degrabă, s-ar pune în evidență elemente de oportunitate legislativă.

II. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea constată că și acestea sunt neîntemeiate pentru motivele ce vor fi expuse mai jos:

1. Pretinsa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, coroborate cu cele ale art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești, nu poate fi reținută din moment ce Guvernul nu refuză aplicarea hotărârilor judecătorești, ci, din contră, le recunoaște și își ia angajamentul ferm de a le executa întocmai potrivit criteriilor rezonabile și obiective stabilite în actul normativ contestat. Prin urmare, Curtea constată că ordonanța de urgență nu este o măsură prin care se interzice nici măcar temporar executarea unei hotărâri judecătorești și, în consecință, nu reprezintă o imixtiune a puterii legislative în procesul de realizare a justiției.

2. Critica ce privește art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea este evident neîntemeiată, întrucât textul criticat se aplică pentru viitor, neexistând în acest sens nicio urmă de îndoială.

3. Nu se poate reține existența niciunei discriminări între debitori, în sensul că statul ca debitor și-ar aroga mai multe drepturi decât debitorii persoane de drept privat în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, *Marckx împotriva Belgiei*, 1979, *Rasmussen împotriva Danemarcei*, 1984, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, 1985, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, *Larkos împotriva Cipru*, 1999, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004). Totodată, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004).

Or, în cauza de față, astfel cum s-a arătat și mai sus, măsura contestată urmărește un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. Astfel, situația particulară ivită și motivată prin existența unei situații extraordinare este una care reclamă o diferență evidentă de tratament juridic.

Toate acestea duc la concluzia că ordonanța de urgență criticată este conformă cu art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

4. Cu privire la invocarea art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și la un proces echitabil, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009 — „*procesul civil parcurge două faze: judecata și executarea silită, aceasta din urmă intervenind în cazul hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare cu ajutorul forței de constrângere a statului sau a altor titluri executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația*”. Însă, așa cum s-a arătat și mai sus, actul normativ criticat este o măsură de natură să întărească finalitatea procesului judiciar, în sensul că reprezintă un prim pas important al debitorului de a-și executa creanța. Faptul că acesta își execută creanța într-o perioadă de 3 ani nu reprezintă o durată excesivă a executării unei hotărâri judecătorești, datorită caracterului sistemic al problemelor apărute în legătură cu executarea titlurilor executorii ale personalului bugetar. De altfel, chiar și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, soluționând Cererea nr. 60.858/00 și pronunțând Decizia de admisibilitate din 17 septembrie 2002 în Cauza *Vasyl Petrovych Kravynytskyi împotriva Ucrainei*, a apreciat că un termen de 2 ani și 7 luni de executare a unei hotărâri judecătorești nu este excesiv în condițiile concrete ale cauzei, respectiv lipsa vădită de fonduri a unității militare debitoare. Totodată, în Cauza *Burdov împotriva Rusiei*, 2002, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa de lichidități pentru a justifica refuzul de a executa o condamnare. Or, în cauza de față, Guvernul român nu numai că nu refuză executarea hotărârilor judecătorești, ci se obligă la plata eșalonată a sumelor prevăzute prin acestea. Executarea eșalonată a unor titluri executorii care au ca obiect drepturi bănești nu este interzisă în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; executarea *uno icto* constituie doar o altă modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura și unica modalitate posibilă de executare pe care Guvernul o poate aplica.

Curtea mai constată că art. 25 alin. (1) din Legea bugetului de stat pe anul 2010 nr. 11/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 27 ianuarie 2010, prevede că „*ordonatorii principali de credite efectuează plata titlurilor executorii, conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, din sumele aprobate la titlul «Cheltuieli de personal»*”, ceea ce echivalează cu impunerea unei obligații de rezultat în sarcina acestora. Totodată, astfel cum prevede art. 25 alin. (2) din aceeași lege, „*prin hotărâre a Guvernului, în cazuri temeinic justificate, în ultima lună a fiecărui trimestru pot fi majorate sumele aprobate la titlul «Cheltuieli de personal» în bugetele ordonatorilor principali de credite finanțați integral de la bugetul de stat, pentru acoperirea necesarului de credite bugetare pentru plata titlurilor executorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, în mod eșalonat pe parcursul anului 2010, din suma globală prevăzută cu această destinație în bugetul Ministerului Finanțelor Publice — «Acțiuni generale»*”. Acest aspect relevă grija pe care legiuitorul delegat o acordă executării întru totul a hotărârilor judecătorești ce cad sub incidența Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009.

5. Cu privire la dreptul de proprietate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că despăgubirea recunoscută printr-o decizie definitivă și executorie constituie un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1; neexecutarea plății într-un termen rezonabil constituie, deci, o atingere a dreptului

reclamantului la respectarea bunurilor, ca și faptul că lipsa de lichidități nu poate justifica un asemenea comportament (*Ambrosi împotriva Italiei, 2000, Burdov împotriva Rusiei, 2002*). Guvernul, prin adoptarea ordonanței de urgență criticate, nu neagă existența și întinderea despăgubirilor constatate prin hotărâri judecătorești și nu refuză punerea în aplicare a acestora. Măsura criticată este mai degrabă una de garantare a dreptului de proprietate asupra bunului dobândit în sensul

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Ana-Maria Borcean, Alina Căruntu, din oficiu de Judecătoria Sectorului 4 București, Judecătoria Râmnicu Vâlcea și Tribunalul Dolj — Secția civilă în dosarele nr. 6.262/318/2009, nr. 6.265/318/2009, nr. 7.519/4/2009, nr. 4.496/288/2009 și nr. 746/215/2009 ale Judecătoriai Târgu Jiu, Judecătoria Sectorului 4 București, Judecătoria Râmnicu Vâlcea și Tribunalului Dolj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Benke Károly

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu opinia majoritară, considerăm că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009, trebuie admisă pentru următoarele motive:

Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 a fost eşalonată plata unor drepturi salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

Autorul excepției susține, printre altele, că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrul puterilor în stat și ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și la un proces echitabil.

Din perspectiva acestor susțineri trebuie să avem în vedere atât jurisprudența Curții Constituționale, cât și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului în materia executării hotărârilor judecătorești.

Prin Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009, Curtea a statuat că „procesul civil parcurge două faze: judecata și executarea silită, aceasta din urmă intervenind în cazul hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare cu ajutorul forței de constrângere a statului sau a altor titluri executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația.

Convenției, fiind, deci, o aplicare a art. 44 alin. (2) din Constituție, în condițiile unei crize financiare accentuate.

6. Având în vedere cele de mai sus, Curtea nu poate reține încălcarea prevederilor convenționale ale art. 17 privind interzicerea abuzului de drept și ale art. 18 privind limitarea folosirii restrângerii drepturilor.

7. În fine, Curtea constată că dispozițiile constituționale ale art. 41 alin. (2) privind munca și protecția socială a muncii și ale art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai nu au incidență în cauză.

Caracterul unitar al procesului civil impune respectarea garanțiilor ce caracterizează dreptul la un proces echitabil atât în faza judecătii, cât și a executării silită, cea mai importantă dintre aceste garanții fiind «dreptul la un tribunal» în sensul art. 21 din Constituție și al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, adică liberul acces la o instanță independentă și imparțială, stabilită prin lege, și controlul actelor efectuate în ambele faze ale procesului de către instanțele judecătorești”.

Prin Decizia nr. 6 din 11 noiembrie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 4 martie 1993, Curtea a stabilit că „în virtutea principiului separației puterilor în stat, Parlamentul nu are dreptul să intervină în procesul de realizare a justiției. [...] O imixtiune a puterii legislative care ar pune autoritatea judecătorească în imposibilitatea de a funcționa, chiar dacă numai cu referire la o anumită categorie de cauze și pentru o anumită perioadă de timp, ar avea drept consecință ruperea echilibrului constituțional dintre aceste autorități. De aceea, o dispoziție legală prin care se suspendă cursul judecătii sau executarea hotărârilor judecătorești definitive referitoare la anumite cauze determinate este neconstituțională”¹.

Prin Decizia nr. 50 din 21 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 277 din 20 iunie 2000, Curtea Constituțională a reținut că „o prevedere legală, prin care s-ar interzice — fie și numai temporar — executarea unei hotărâri judecătorești ar reprezenta o imixtiune a puterii legislative în procesul de realizare a justiției, fiind contrară principiului constituțional al separației puterilor în stat”.

¹ Curtea, prin decizia menționată și în exercitarea controlului a priori, a declarat „neconstituționale prevederile art. 2 alin. 1 și ale art. 5 din Legea privind măsuri premergătoare situației juridice a unor imobile trecute în proprietatea statului după 23 august 1944”. Prin art. 5 din legea respectivă se prevedea, așa cum s-a reținut prin decizia Curții, că „până la adoptarea viitoarei legi se suspendă din oficiu judecarea proceselor de orice natură privitoare la bunurile ce fac obiectul art.1 din legea în discuție, precum și executarea hotărârilor judecătorești definitive pronunțate cu privire la asemenea bunuri”.

Executarea unei hotărâri judecătorești nu poate fi amânată de debitor în mod unilateral, fără acordul creditorului.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, a statuat următoarele:

„Dreptul de acces la justiție, garantat de art. 6 din Convenție, protejează, de asemenea, și executarea hotărârilor judecătorești definitive și obligatorii, care, într-un stat care respectă preeminența dreptului, nu pot rămâne fără efect în detrimentul unei părți. În consecință, executarea unei hotărâri judecătorești nu poate fi împiedicată, anulată sau întârziată într-un mod excesiv” (a se vedea, printre altele, hotărârile Hornsby împotriva Greciei din 19 martie 1997, Burdov împotriva Rusiei din 7 mai 2002; Jasiuniene împotriva Lituaniei din 6 martie 2003; Ruianu împotriva României din 17 iunie 2003, Sabin Popescu împotriva României, 2005).

„Executarea unei sentințe sau a unei decizii, indiferent de instanța care o pronunță, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din «proces», în sensul art. 6 alin. 1 din Convenție. Dreptul de acces la justiție ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o hotărâre definitivă și obligatorie să rămână fără efect în detrimentul unei părți [Imobiliare Saffi împotriva Italiei, Sandor împotriva României]. [...] Pe cale de consecință, dacă administrația refuză sau omite să execute o hotărâre judecătorească ori întârzie în executarea acesteia, garanțiile art. 6 de care a beneficiat justițiabilul în fața instanțelor judecătorești își pierd orice rațiune de a fi” (Hornsby împotriva Greciei, Hotărârea din 19 martie 1997, Jurisprudența CEDO, de V. Berger, p. 286, ediția a 5-a, și SC Ruxandra Trading împotriva României, 2007).

Judecător,

Puskás Valentin Zoltán

Judecător,

prof. univ. dr. **Aspazia Cojocaru**

Judecător,

prof. univ. dr. **Tudorel Toader**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 230

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „General Consulting Grup GCC” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.671/110/2008 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal, cauză ce constituie obiectul Dosarului nr. 6.787D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 8.140D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Societatea Comercială

În cazul *Burdov contra Rusiei (Hotărâre a CEDO din 7 mai 2002)*, prima condamnare a Rusiei pe baza art. 6 paragraful 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1 a permis Curții Europene să reafirme dreptul la executarea sentințelor și a hotărârilor care emană de la orice jurisdicție.

Curtea a decis că „o autoritate a statului nu ar putea invoca o lipsă a resurselor pentru a nu onora o obligație bazată pe o decizie a justiției. Sigur că o întârziere în executarea unei hotărâri poate fi justificată de circumstanțe particulare, dar întârzierea nu poate avea drept consecință atingerea substanței dreptului protejat de articolul 6 paragraful 1”.

În fine, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit, cu valoare de principiu, la paragraful 70 al hotărârii, următoarele:

— Complexitatea procedurii interne de executare sau a sistemului bugetar public nu este de natură să exonereze statul de la obligația sa prevăzută de Convenție de a garanta tuturor dreptul de a fi executate într-un termen rezonabil acele hotărâri judecătorești care sunt obligatorii și executorii.

— Nu este permis autorităților statului de a se preleva de lipsa de fonduri sau a altor resurse ca scuză pentru a nu onora debitul stabilit prin hotărâre judecătorească.

— Este obligația statelor contractante de a-și organiza sistemul juridic în așa fel încât autoritățile competente să își poată executa obligațiile.

Ținând cont de jurisprudența Curții Constituționale și de cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, în opinia noastră, excepția de neconstituționalitate ridicată în prezenta cauză este întemeiată.

„Kriscon” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 846/1.371/2009 al Tribunalului Mureș — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect al acestor cauze, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 8.140D/2009 la Dosarul nr. 6.787D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, având în vedere jurisprudența constantă a Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.671/110/2008, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „General Consulting Grup GCC” — S.R.L. într-o cauză privind soluționarea unui apel având ca obiect o acțiune în pretenții.

Prin Încheierea din 6 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 846/1.371/2009, **Tribunalul Mureș — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Kriskon” — S.R.L. din Târgu Mureș într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind scutirea de la plata taxei judiciare de timbru și, în subsidiar, reducerea taxei judiciare de timbru sau reeșalonarea pe o perioadă de 6 luni.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut asemănător, se susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale deoarece, potrivit acestora, beneficiul legii privind acordarea ajutorului public judiciar în materie civilă se acordă numai persoanelor fizice, persoanele juridice de drept public sau privat fiind excluse. Se creează astfel o discriminare între cele două categorii de persoane, cu toate că ambele au calitatea de părți într-un proces, cu drepturi egale în ceea ce privește accesul neîngrădit la justiție și dreptul la un proces echitabil. Sub acest aspect, nici Constituția României și nici Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu fac distincție, referindu-se, generic, la „orice persoană”. Totodată, stabilirea unui quantum maxim al sumei de bani acordate cu titlu de ajutor public judiciar constituie o altă piedică pentru exercitarea liberului acces la justiție.

Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal apreciază că, prin motivarea formulată, autorul excepției tinde, în realitate, la modificarea și completarea normelor juridice criticate, ceea ce constituie, potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție, atributul exclusiv al Parlamentului. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Mureș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere că scopul Legii nr. 341/2004 este recompensarea luptătorilor revoluționari, și nu instituirea unor măsuri de protecție socială a unor categorii sociale defavorizate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „General Consulting Grup GCC” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.671/110/2008 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și de Societatea Comercială „Kriskon” — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 846/1.371/2009 al Tribunalului Mureș — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, cu următorul conținut: „*Poate solicita acordarea ajutorului public judiciar, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, orice persoană fizică, în situația în care nu poate face față cheltuielilor unui proces sau celor pe care le implică obținerea unor consultații juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiție, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale.*”

În opinia autorilor excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 124 alin. (2), potrivit cărora „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil, și ale art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, referitoare la principiile egalității și nediscriminării.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă au mai fost examinate sub aspectul aceluiași critici de neconstituționalitate formulate și în prezenta cauză. Curtea Constituțională a pronunțat, în acest sens, Decizia nr. 263 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 18 martie 2009, prin care, pentru motivele acolo reținute, a respins excepția de neconstituționalitate.

Întrucât față de cele examinate de Curtea Constituțională nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței la care s-a făcut referire, cele statuate prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 251

din 16 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 128 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 128 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Wang Guopao în Dosarul nr. 3.471/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției. Susține, în acest sens, că dispozițiile de lege criticate conțin elemente suficient de clare și precise, astfel încât destinatarul acestora să-și adapteze în consecință conduita. În plus, art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România cuprinde dispoziții referitoare la modul de calcul al perioadei de 6 luni în decursul cărora străinii, cetățeni ai unor state terțe sau apatrizi, cu drept de ședere permanentă în statele membre ale Uniunii Europene, pot intra și rămâne pe teritoriul statului român pentru o perioadă de 90 de zile, fără obligativitatea obținerii unei vize de intrare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.471/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 128 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Wang Guopao într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii de returnare de pe teritoriul României și de instituire a interdicției de 6 luni de la data ieșirii din țară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat conține reglementări „lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului” și generează, așadar, riscul aplicării arbitrare din partea

autorităților competente. Legea nu este suficient de clară cu privire la calculul perioadei de 6 luni în decursul cărora străinul, cetățean al unui stat terț sau apatrid, cu drept de ședere permanentă în statele membre ale Uniunii Europene, poate intra și rămâne pe teritoriul statului român, pentru o perioadă de 90 de zile, fără obligația de a obține viză de intrare.

Așa fiind, autoritățile române au emis împotriva autorului excepției, deși îndeplinea condiția deținerii dreptului de ședere în unul dintre statele membre ale Uniunii Europene, o decizie de returnare pentru ședere ilegală, astfel că acesta nu poate beneficia de dreptul la un proces echitabil sub aspectul participării la propriul proces.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat conținând norme suficient de clare și precise.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În fapt, autorul acesteia este nemulțumit de modalitatea de aplicare a textului de lege atacat mai mult decât de conținutul său, însă astfel de aspecte, referitoare la interpretarea și aplicarea legii, nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale, deoarece acestea nu împiedică părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 128 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 128 — Străinii cu drept de ședere permanentă în statele membre ale Uniunii Europene: „(1) *Străinii, cetățeni ai*

unor state terțe sau apatrizi, cu drept de ședere permanentă în statele membre ale Uniunii Europene, pot intra și rămâne pe teritoriul statului român, pentru o perioadă de 90 de zile în decurs de 6 luni, fără obligativitatea obținerii unei vize de intrare.”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor privitoare la drepturile de acces la justiție și la un proces echitabil, garantate de art. 21 din Legea fundamentală a României și de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 128 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România cuprind reglementări aplicabile unor categorii speciale de străini, și anume străinilor cu drept de ședere permanentă în statele membre ale Uniunii Europene. Aceștia le sunt permise intrarea și rămânerea pe teritoriul României pentru o perioadă de 90 de zile în decurs de 6 luni, fără a avea obligația obținerii unei vize de intrare.

Analizându-se, așadar, conținutul juridic al normelor legale criticate, se constată că acestea nu au nicio legătură cu exercitarea dreptului de acces liber la justiție sau a dreptului la un proces echitabil, invocate de autorul excepției ca fiind încălcate. Faptul că, în cazul dedus judecării în decursul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, autorul acesteia

apreciază că, printr-o aplicare abuzivă a textului de lege criticat, se ajunge la încălcarea, față de circumstanțele proprii cauzei sale, a acestor drepturi nu poate constitui un argument de natură să susțină neconstituționalitatea acelui text legal.

În ceea ce privește criticile referitoare la pretinsa lipsă de claritate și precizie a dispozițiilor art. 128 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, prin aceea că nu se determină cu exactitate modalitatea de calcul al celor 6 luni în decursul cărora categoria specială a străinilor cu drept de ședere permanentă în statele membre ale Uniunii Europene pot rămâne, pentru o perioadă de 90 de zile, pe teritoriul statului român, fără obligația deținerii vizei de intrare, Curtea constată că nu sunt întemeiate. Norma cuprinsă în art. 128 alin. (1) se regăsește, cu același sens juridic, și la art. 11 alin. (2) din aceeași ordonanță de urgență, unde se precizează că „străinilor care nu au obligația obținerii vizei pentru a intra în România li se permite accesul pe teritoriul statului român și pot să rămână până la 90 de zile, în decurs de 6 luni, începând cu ziua primei intrări în țară”. Această normă, având caracter general, constituie regula după care se face calculul perioadei de 6 luni, pretins a fi insuficient determinată. Desigur, aplicarea dispozițiilor legale implică adaptarea și interpretarea lor față de circumstanțele concrete ale fiecărei spețe, operațiune ce revine exclusiv organelor competente și, în final, instanței de judecată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 128 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Wang Guopao în Dosarul nr. 3.471/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

